

er Moder til den Finantslov, som i dette Die-
blik er forelagt, og hvori de $\frac{7}{9}$ Dele af Mo-
narchiets Indtægter og Udgifter ere skaarne bort.
Hvad Arvesagen angaaer, saa troer jeg ogsaa,
at dens Afgjorelse har bidraget til at styrke
Absolutismen her i Landet; det er idetmindste
for mine Dine, som om den havde vundet en
ny Fane og et nyt Foreningspunkt i Visheden
om, hvilket nyt Dynastie man skulde have.
Jeg troer ikke, at nogen Minister, førend
Arvesagen var gaaet igjennem, vilde
have sagt til Folkethingets Udvalg i
Grundlovsfagen, hvad den ærede Rigsdags-
mand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S.
A. Hansen) i et af ham udgivet Skrift har
berettet, at Finantsministeren sagde, nemlig, at
Danmarks fremtidige Konge aldrig vilde kunne
besværges Grundloven, og at Finantsministeren,
hvis han til den Tid var Minister og blev
spurgt til Raads, ikke kunde raade Hs. Ma-
jestæt til at besværges den. Jeg bebrejder in-
gentunde Rigsdagen, at den alligevel vedtog
disse Sager — jeg erkender tværtimod, at det
var blevet en Nødvendighed, der maatte gaae
igjennem — men jeg troer heller ikke, at man
skal dadle Oppositionen imod dem, fordi den
havde en rigtig Anelse. Jeg vil endnu min-
dre dvæle ved Embedsaffættelserne, ved Preses-
følgelserne, ved Udtalelserne i de Blade, som
af Regjeringen uddeles gratis i Slesvig, ved
den holsteenske og slesvigiske Forsatning eller en-
delig ved Forordningen af 26de Juli. Jeg vil
kun endnu, inden jeg forlader dette Punkt, be-
nytte Leiligheden til at modsiges en Vittring af
den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den
Valgkreds (Tscherning). Han sagde forleden
Dag, at Hs. Ex. Premierministeren var kom-
men ind i Ministeriet som Repræsentant for
Rigsdagens Majoritet. Jeg troer, at dette er
et Ordspil, en daarlige Bittighed, som ikke
burde gjentages; thi den ærede Premierminister
har aldrig repræsenteret Andet paa Rigsdagen
end sin egen isolerede Minoritet, og det var et
blindt Tilfælde, at han fandt det Udtryk for
Rigsdagens Beslutning i Arvesagen, som Ma-
joriteten erklærede sig for. Desuden bliver man
ikke Fører for en Majoritet ved at opfinde et
Udtryk, men ved at bære et Princip; men det
Princip, som den ærede Premierminister

bærer, er ikke det Princip, som Rigsdagens
Majoritet hylder; thi det er den Absolutisme, der
blev trukken i Liigskjorten den 21de Marts
1848 og blev lagt i Graven den 5te Juni
1849, men som nu er staaet op af Graven
igen. Jeg bebrejder aldeles ikke den høitærede
Premierminister, at han bærer dette System;
thi, naar man har tjent et System i omtrent
50 Aar, saa er det Synd at forlange, at man
skal skifte Tjeneste, men jeg bebrejder dem, der
kaldte ham ind i Regjeringen, og jeg beklager,
at han modtog Indbydelsen.

Jeg forudsæer endnu en Indvending, man
vil gjøre imod min Fordring, at Fællesforsat-
ningen skal vedtages af Repræsentanter for
samtlige Landsdele. Man vil sige: Hvad be-
høve vi at spørge Holsteen, Holsteen har en-
gang været, der foreligger jo en Indstilling
fra den holsteenske Stændersforsamling, til hvil-
ken ogsaa Fordn. af 26de Juli knytter sig,
som gaaer ud paa, at Holsteen anseer det for
sienligt, at Fællesstaten regieres absolut? Men
jeg maa tilstaae, jeg kan ikke rigtig troe, at
dette er det holsteenske Folks oprigtige og sande
Mening. Selv om jeg vil anerkjende Stæn-
dersforsamlingen for et nogenlunde correct Ud-
tryk for det holsteenske Folks Mening, saa maa
jeg dog gjøre opmærksom paa, at dette Folk,
længe før noget Saadant skete heri Landet, har næ-
ret og udtalt Ønsket om en constitutionel Forsat-
ning, saa vil jeg dog erindre om, at det paa den
Tid, det raadede sig selv, benyttede Leiligheden til
at give sig en „Staatsgrundgesetz,“ der ikke med
Hensyn til Friheden staaer meget tilbage for
den danske Grundlov, og det forekommer mig
derfor høist usandsynligt, at det holsteenske Folk
nu paa engang skulde have skiftet, ikke blot
Anskuelse, men ligesom Udviklingsstrin og være
traadt et halvt hundrede Skridt tilbage. Men,
hvis det ikke er det holsteenske Folks Mening,
saa maa Gæt af To være Tilfældet; enten ville
Holstenerne ikke en constitutionel Fællesforsat-
ning, fordi de skulle dele den med os, og ere
bange for, at vi ville forurette dem ved den
— men, hvis dette er Tilfældet, saa troer jeg
ikke, at noget Middel er kraftigere derimod,
end netop, at vi komme sammen med dem, ud-
tale os for hinanden, og forsøge at rive dem
ud af den Forestilling, at de ere udsatte for